

РЕШЕНИЕ

№ 2771

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 03.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1715** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. М. А. М. /А. М. А. М./, гражданин на Е., [дата на раждане] в Ш., Египед, с паспорт № А31086763, издаден на 27.07.2022г. от Паспортна служба на Е. и валиден до 26.07.2029г., чрез упълномощен адвокат, срещу отказ за издаване на виза от 24.01.2024 г., постановен по заявление за виза от 22.12.2023г., издаден от завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в Д., Обединени Арабски Емирства.

В жалбата, уточнена с молба – заявление от 28.02.2024 г., се твърди незаконосъобразност на отказа да бъде издадена виза. Конкретно се сочи, че е немотивиран и постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и при неправилно приложение на материалния закон. В подкрепа излага подробни аргументи, че административният орган не е преценил правилно всички факти от значение за случая, предвид, че липсват мотиви. Подателят на жалбата настоява, че отказът нарушава основно право по чл.8, § 1 от ЕКПЧ – нарушено е правото му на семеен живот, поради което е лишен от възможността да се събере със съпругата си на територията на Република България. Ангажира писмени и гласни доказателства. Моли съда да отмени обжалвания отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението му. Не претендира разноски.

Ответникът - завеждащия консулската служба в Генералното консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, счита същата за неоснователна. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ, който е издаден по заявление за издаване на виза вид „С“. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд, С. – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление 23001731/22.12.2023г. А. М. А. М. /А. М. А. М./, гражданин на Е., [дата на раждане] в Ш., Е., подал до Посолството на Република България в Д. искане за издаване на виза за многократно влизане с цел - посещение на роднини или приятели. Посочено е, че е омъжен за Г. И. В. - българка, [дата на раждане] В представеното по настоящото дело копие на заявление (което е поставило началото на производството по издаване на виза), не е посочено от кого се поемат разходите на лицето за пътуване и издръжката му по време на престоя в България. От апликанта във формуляра не е посочен исканият вид виза, по смисъла на чл. 9а, ал. 2 ЗЧРБ. Ръкописно е отбелязано в горната част на заявлението, над входящия номер и датата - „Виза С“.

Към заявлението са приложени: копие на паспорта на апликанта; удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН], издаден въз основа на акт за сключен в Е. на 06.11.2022 г. граждански брак; копие на лична карта № [ЕГН], издадена на 29.03.2018 г. от МВР – Б., със срок на валидност 29.03.2028 г., на името на Г. И. В., с постоянен адрес в [населено място], [улица] – съпруга; застрахователна полица с покритие на територията на България за периода от 27.07.2022 г. до 26.07.2029 г.

На 24.01.2024г. от ответника е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартизиран формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: “Анализът на документите и направените от апликанта изявления, не доказват по категоричен начин действителните намерения на пътуване. Не живее в един дом с българската гражданка и не комуникират разбираемо по между си. Основателни съмнения, че бракът е фиктивен с цел заобикаляне на ЗЧРБ“.

По искане на ответника (писмена молба - л. 27), в хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС е поискано цялостно заверено копие на административната преписка от съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза на А. М. А. М., с № 23001731 от 22.12.2023 г. От Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР е изискана информация за пътуванията в чужбина на съпрузите.

Получен е отговор от ДАНС с рег. № М-4828/29.02.2024г., в който е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от А. М. А. М. заявление за виза е осъществено от Специализирана дирекция “М”- ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза, поради съмнения за фиктивен брак и висок миграционен риск, на основание чл. 10. ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В писмото е посочено, че изводът е обоснован с отрицателната визова история на апликанта, според която след проведените интервюта със съпругата му и с него, е установено, че същите не говорят на език, разбираем и от двамата. След

склучването на брака, не са живели в едно домакинство. Това е довело до обосноваването на съмнение, че бракът им е фиктивен и е сключен с цел заобикаляне на нормите на ЗЧРБ (л. 52).

От дирекция “Миграция” МВР е изпратено писмо рег. № 536400-17591/28.02.2024г., в което уведомяват съда, че Дирекция “Миграция” не участва в процедурите по издаване на визи тип “С” за краткосрочно пребиваване, тъй като на основание чл.3, ал.2 от Инструкция КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда на съгласуване на заявленията за визи, дирекцията участва единствено в процедурите по издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип “D”.

От главна дирекция “Гранична полиция” МВР е изпратено писмо рег. № 328200-5884/29.02.2024г., в което е посочено, какви данни за преминаване през ГКПП на Република България има в автоматизирания информационен фонд в периода 01.01.2022г. до 22.12.2023г. за българската гражданка Г. В. - съпруга, както и за гражданина на Е. А. М. А. М., като е обърнато внимание, че след 01.01.2007 лицата, ползващи се от правото на свободно движение, съгласно правото на Съюза не подлежат на задължителна проверка в АИС на МВР “Граничен контрол”, поради което във фонда не се съдържат изчерпателни данни за всички пътувания на тази категория лица (л. 49).

По делото са приети като писмени доказателства и представените с административната преписка, копия на заповеди за компетентност на издателя на отказа, както следва: заповед № 95–00–254/03.10.2011г. на министъра на външните работи и заповед № Ав-02-73-1/02.08.2022г. на З., временно управляващ, Генералното консулство на Република България в Д., О., с която г-н Ц., С./МОЛ в ГК – Д. е упълномощен като консулско длъжностно лице, което да съставя и връчва формулярите на отказ за издаване на виза, като изрично е посочено, че отказите следва да бъдат подписвани от г-н К. А., З. (л. 16-17).

Допълнително, в проведеното на 03.04.2024 г. открито съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя са представени: декларация, че на лицето А. М. А. М. и на неговата съпруга е предоставено да ползват жилище в Б., с оглед изискването лицето да има установен адрес; договор за заем за послужване, видно от който жилището е собственост на Д. Д. е предоставено за временно и безвъзмездно ползване за срок от 6 години на Г. В. - съпругата; договор за сключен граждански брак в Е. – с превод на български език; декларация по чл.2, ал.6 ЗЧРБ с нотариална заверка на положените подписи на апликанта и съпругата му, в която са декларираните следните обстоятелства: бракът е сключен на 06.11.2022 г. в Е.; че нямат деца от брака; къде са пребивавали в Е. при сключването на гражданския брак; на какъв език общуват. Представени са още: копие от задграничния паспорт на съпругата Г. В., ведно с две визи за Е., от които е видно, че е пътувала и пребивавала в Е.; декларация, че съпругата, ще осигури финансова издръжка на съпруга си при пребиваването му на територията на България, с нотариална заверка на положения подпис; три броя предходни откази за издаване на виза „D“; както и фото – снимки на съпрузите. Приета по делото е и представената от процесуалния представител на ответника разпечатка на съгласувателната процедура по издаване на обжалвания отказ за виза (л. 64-66).

По искане на процесуалния представител на жалбоподателя са разпитани двама свидетели - съпругата на жалбоподателя и нейна позната – А. Б.. От техните показания се установява, че жалбоподателят се е запознал със съпругата си Г. В.,

българска гражданка, през фейсбук и така са създали контакт. Двата общуват на английски език и с жестове. Свидетелките заявяват, че жалбоподателят е адвокат, но работил в А. Д. като „поддръжка климатични системи“. По покана на апликанта г-жа В. е заминала за Е. през 2021 г., за да се видят. Гостуването ѝ продължило един месец и решили да се оженят, но тя нямала необходимите документи, затова се върнала в България. При второто гостуване в Е., апликанта и Г. В. сключили гражданския брак. Отпразнували го с малко тържество. Съвместното им съжителство продължило няколко месеца в къщата на родителите на жалбоподателя. Съпругата се е върнала в България, за да се грижи за болната си майка. В България е безработна, финансово се издържа от продажбата на семейната къща и с помощта, която получава от дъщеря си, която е предоставила и апартамента си за съвместното съжителство на съпрузите в България. Помощ получавала и от съпруга си. Свидетелката Б. дава сведения, че двамата съпрузи общуват постоянно по вайбър. Съпругата заявява пред съда, че са решили да живеят в България по нейно желание. Роднините на съпруга ѝ в Е. много я харесват и уважават. При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 06.02.2024г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид "С") на 24.01.2024г. Във връзка с претендираното от жалбоподателя засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл. 8, пар. 1 ЕКПЧ следва да се отбележи, че предвид разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ само отказите за издаване на визи по чл.9а, ал.2, т.4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждането ѝ по съществуващото на спора, съдът намира следното:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно приложените заповеди за оправомощаване на издателя на отказа.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. В чл.9 от ЗЧРБ е дадено легалното определение, че визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Съгласно чл.9г, ал.1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Отказът е издаден в писмена форма и от формална страна съдържа фактически и правни основания за издаването му, но същите не се подкрепят от доказателствата по делото. Самото правно основание не се изпълва от установените по делото факти, което води до материална незаконосъобразност на акта. Органът не е положил необходимата процесуална активност при изясняване на фактическата обстановка, което пък съставлява съществено нарушение на процедурата в административното производство.

Жалбоподателят, гражданин на Е., към момента на подаване на заявлението за издаване на виза е съпруг на българска гражданка, съгласно посоченото в същото и това заявено обстоятелство не се оспорва по делото.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011г. /обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011г., в сила от 4.08.2011г./ - "Наредбата"/НУРИВОВР/. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата виза на чужденец не се издава, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Съгласно чл.9ж, ал.1 от ЗЧРБ за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването, като образците на заявленията за издаване на визи се определят с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Изискуемите документи, които се прилагат към заявлението за виза, са уредени в чл.13 - 17 от Наредбата, включително документи, доказващи целта на пътуването, документи за осигурено настаняване или доказателства за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването, документи доказващи, че кандидатът разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, валидна медицинска застраховка за пътуване в чужбина, която да покрива целия период на планиран престой или транзитно преминаване с минимален размер на покритие 30 000 евро, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за издръжка за всяко транзитно преминаване в размер минимум 50 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута.

В случая, към заявление рег. № 23001731 от 22.12.2023 г. апликантът е приложил част от визираните по - горе документи, като не е посочил продължителността на пребиваването и видът на исканата виза, по смисъла на чл. 9а, ал. 2 от ЗЧРБ. Същевременно, доколкото не е посочен исканият вид виза, от страна на административния орган е приет извод, че със заявлението от 22.12.2023г. апликантът кандидатства за виза „С“, което е отбелязването ръкописно в горната част на същото. В тази връзка, процесният отказът е постановен в резултат на проведено административно производство по издаване на виза „С“. В същия са изложени мотиви за недоказаност на целта и условията на пребиваването, тъй като: апликантът не живее в един дом с българската гражданка и не общуват разбираемо, поради което са налице основателни съмнения, че бракът е фиктивен; липсват убедителни доказателства за действителните намерения на пътуването.

Безспорно е, че целта на пътуването подлежи на доказване от страна на апликанта, но в случая, административният орган не е изложил фактически мотиви за отказа си и не е изпълнил задълженията си за служебно изясняване на фактическите обстоятелства по конкретния

случай по смисъла на чл.9, ал.2 и чл.35 АПК, което е довело до неправилно приложение на материалния закон. Исканият вид виза не е отбелязан от апликанта в заявлението, като сел на пътуването е посочено посещение на роднини или приятели. В жабата, уточняващата молба от жалбоподателя и в открито съдебно заседание се твърди, че заявлението е било за издаване на виза D. В проведеното по делото на 03.04.2024 г. открито съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя са представени многобройни писмени доказателства (описани по - горе), а същевременно от страна на процесуалния представител на ответника са наведени доводи за непредставени доказателства от апликанта към заявлението (включително, относно намерението му да пребивава дългосрочно в Република България). Тези недостатъци на искането обаче е следвало да бъдат отстранени по реда на чл.30, ал.2 АПК, след като в заявлението за издаване на виза от 22.12.2023 г. не е посочен видът на исканата виза. Настоящият съдебен състав намира, че в случая най-вероятно се касае за заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, като органът е сезиран с непопълнено, съответно неясно заявление и е следвало да използва възможността по чл. 30, ал. 2 АПК за отстраняване на недостатъци, но това не е сторено в административното производство. Като не е сторил това административният орган е допуснал нарушение на административнопроизводствените правила и е постановил отказа си без да е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая. При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представени доказателства и защо е приел, че кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание - чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. В тази връзка следва, че отказът като издаден в писмена форма, не отговаря на изискванията на чл.59, ал.2, т.4 от АПК.

Като правно основание за отказ на виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма, издаването на виза се отказва на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловено от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Органът е възприел за недоказани двете предпоставки, без да обсъди писмените доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза и да обсъди защо не ги кредитира. В този смисъл е и разпоредбата на л.34, ал.1 от Наредбата, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа /в този смисъл е константната практика на Върховния

Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение/.

Посочените в отказа мотиви са твърде общи и не отговарят на законоустановените изисквания за мотивиране на акта по начин, който да осигури правото на защита на засегнатото лице от една страна и от друга – възможност за съда да осъществи контрол за неговата законосъобразност. Актът си служи с оценъчни категории, които са неконкретизирани, поради което не могат и да бъдат проверени. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи, липсва каквото и да е обсъждане на събраните данни след проведена проверка по заявените от апликанта обстоятелства, относно тяхната достоверност, а и във връзка с установяването на видът на исканата виза. На следващо място, ответната страна поддържа, че към заявлението не са приложени всички документи, като в отговор по делото от процесуалния представител на жалбоподателя са представени многобройни такива. Оспореният административен акт обаче не съдържа никакви мотиви в тази насока, а съдът намира допълването им чрез анализ на доказателствата от преписката, за недопустимо. Недопустимо е също да се допълват мотиви в хода на съдебното производство по обжалване на отказа. Не са част от мотивите на акта и изнесените в съдебното заседание данни за липса на доказателства за трудова заетост на съпругата, както и че същата очаква издръжка от съпруга си гражданин на Е..

Липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на административния акт. Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 3.03.1975 на ОСГК на ВС, което в тази част не е изгубило действието си, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В случая липсва препращане към такива документи, съдържащи мотиви. За такъв документ не може да се приеме и становището на ДАНС, в което е заявено, че от ДАНС е изразено отрицателно становище, тъй като

апликантът не говори език разбираем за съпругата му, а след сключването на брака двамата не са живели в едно домакинство. Така предоставената от ДАНС информация, че съпрузите не общуват на общ език остана недоказана. От показанията на разпитаните свидетели се установява, че съпругата знае малко английски, на който общува с жалбоподателя. Посоченото в писмо БЛ-31-995/20.04.2023г. на иф директора на ТДНС – Б. (л.79-80) , на което се основава становището на ДАНС, е противоречиво. От една страна в него се заявява, че египетският гражданин се е възползвал от българската гражданка, като я е убедил да сключат брак, а от друга е направил извод, че бракът е фиктивен. Дори и да е била психически нестабилна, след като е дееспособна, няма пречки съпругата да сключи валиден граждански брак. От показанията на свидетелите и от и от твърдението в писмото на ДАНС се установява, че Г. В. доброволно е сключила този брак, а предполагаемата вътрешна мотивация за сключване на брака у съпруга не води до извод за неговата фиктивност. Семейството на жалбоподателя познава съпругата му. Разликата във възрастта между съпрузите, макар и да е необичайна, също не е основание да се направи извод, че бракът е фиктивен. От събраните в хода на съдебното обжалване писмени и гласни доказателства се установява, че съпрузите са живели заедно в Е.. От административната преписка се установява, че няколкократно на апликанта е отказвана виза за престой в Република България, поради което няма как съпрузите да споделят едно домакинство. В тази връзка, следва да се посочи, че гражданският брак е сключен в Е., като е представена и декларация за пребиваване на съпрузите в Е.. В конкретния случай предположението на ДАНС за фиктивност на брака не може да допълни изискването за доказаност и обосновааност по смисъла на чл.170, ал.1 АПК на отрицателните факти по „недоказване на целта и условията на пребиваване“ по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Изложеното обосновава и материална незаконосъобразност на акта поради недоказване на посоченото материално основание за издаването му. По делото са налични доказателства, че съпрузите са живеели заедно в Е., че продължават да поддържат връзка, обстоятелства, които не са взети предвид при издаването на оспорения отказ, съгласно изискването на чл. 35 от АПК. Изложеното обосновава наличието на основание и по чл. 146, т. 3 от АПК за отмяна на атакувания административен акт.

В допълнение към изложеното следва да се посочи, че не е съобразена и нормата на § 1, т. 1, б. "в" от Допълнителните разпоредби на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на ЕС и членовете на техните семейства. Българската държава е синхронизирала законодателството си по издаване на краткосрочни визи с правото на Съюза, като е въвела визираните в член

32, параграф 1 от Регламент № 810/2009 основания за отказ от издаване на виза в националното законодателство и процесното основание за отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ е идентично с това по член 32, параграф 1, буква а), ii). Съобразно практиката на Съда на Европейския съюз държавите членки имат "широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на член 32, параграф 1 и член 35, параграф 6 от Визовия кодекс, както и що се отнася до преценката на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, но това не ги освобождава от задължението за преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза". Тези комплексни оценки, "основани на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата по неговото местоживееене, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава" предполагат и съставянето на "прогнози относно предсказуемото поведение" на кандидата – Решение от 19 декември 2013 г., К., С-84/12, ЕУ: С: 2013: 862, т. 60 – 62 и 58, 59. В конкретния случай в обжалвания отказ не е обективизирано осъществяването на изискуемата комплексна оценка, нито съставена прогноза относно предсказуемото поведение на заявителя и на канещото лице, който ѝ е съпруг. Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и обоснован контрол по законосъобразност върху оспорения административен акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус.

Отказът за издаване на виза е издаден и в противоречие с материалния закон и по-конкретно в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи - право на личен и семеен живот. По делото са налице доказателства, че жалбоподателят е сключил граждански брак с българска гражданка - обстоятелство, което на основание чл. 142, ал. 2 от АПК също е от значение за спазването на материалния закон. Откъсването на А. М. А. М. от семейството за продължителен период от време, сериозно би нарушило правото му на личен и семеен живот. Липсата на мотиви в оспорения акт препятства възможността за преценка от съда на съществуването на основания по чл. 8, ал. 2 от Конвенцията, за допустима намеса в това субективно право.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, но при нарушение на

административнопроизводствените правила и при противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен. Преписката е необходимо да се върне на компетентния административен орган с указания за провеждане на административно производство по издаване на дългосрочна виза – виза тип „D“, в хода на което да се проведе съгласувателна процедура по чл. 30 от Наредбата, след което да се прецени наличието на законовите предпоставки за издаване на виза за дългосточно пребиваване по подаденото заявление № 23001731 от 22.12.2023г. на А. М. А. М., гражданин на Е.. При преценка за липса на такива предпоставки, отказът следва да се мотивира прецизно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. М. А. М., гражданин на Е., [дата на раждане] в Ш., Е., с национален паспорт № А31086763, издаден на 27.07.2022г., отказ за издаване на виза от 24.01.2024 г., постановен по заявление за виза от 22.12.2023г., издаден от завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в Д., Обединени Арабски Емирства.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащия консулската служба в Генералното консулство на Република България в Д., Обединени Арабски Емирства, за ново произнасяне по заявление за виза № 22001731 от 22.12.2023г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: